

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa P. Z.
przeciwko Skarbowi Państwa – (...) Oddziałowi Straży Granicznej
w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej rozstrzygnięcia objętego punktem pierwszym zaskarżonego wyroku,**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałym zakresie,**
- 3. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 4. przyznaje adw. K. K. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...)) kwotę 14400 (czternaście tysięcy czterysta) zł, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za udzieloną powodowi pomoc prawną z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w S. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 28.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, w pozostałej części powództwo oddalił.

Z uzasadnienia tego rozstrzygnięcia wynikało, że powód w dniu 11 marca 1991 r. odbywając zasadniczą służbę wojskową uległ wypadki doznając obrażeń nogi. Na przestrzeni lat jego stan zdrowia pogarszał się, przeszedł amputacje nogi, drugą w roku 2004. W sprawie oznaczonej sygn. I C (...) Sądu Okręgowego w S. wyrokiem z dnia 29 czerwca 2005 r., zmienionym częściowo wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...), zasądzone od pozwanego na rzecz powoda, na podstawie art. 419 k.c., zadośćuczynienie w kwocie 200.000 zł i odszkodowanie w kwocie 13.102 zł, w pozostałej części powództwo obejmujące również żądanie renty i ustalenia odpowiedzialności na przyszłość, zostało oddalone. W sprawie niniejszej, w związku z pogorszeniem się stanu zdrowia, powód żądał zadośćuczynienia w kwocie 600.000 zł, 200.000 zł z tytułu odszkodowania i renty w kwocie 4500 zł oraz ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość. Postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2010 r. Sąd Okręgowy odrzucił pozew w zakresie żądania renty w kwocie 4500 zł, a wyrokując w sprawie w sposób jak wskazano na wstępie, ustalił, że obecny stan zdrowia powoda tylko w nieznacznym stopniu pozostaje w związku przyczynowym z wypadkiem z roku 1991, co uzasadniało zasądzenie dalszego zadośćuczynienia tylko w kwocie 5.000 zł oraz odszkodowania w kwocie 23.000 zł.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył powód, zaskarżając go w części oddalającej powództwo i domagał się zasądzenia łącznie 800.000 zł, renty w kwocie 4500 zł i ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

Orzekając w sprawie, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016 r. odrzucił apelację w części dotyczącej żądania zasądzenia renty i oddalił apelację w pozostałej części oraz orzekł o kosztach procesu.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego, powód wskazując, że wyrok ten zaskarża w całości, jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. to jest występowanie

w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisu, wskazując, że chodzi o art. 442 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna przysługuje od wydanego przez sąd drugiej instancji prawomocnego wyroku lub postanowienia w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie. Orzeczenie objęte punktem pierwszym wyroku Sądu Apelacyjnego nie rozstrzyga ani o odrzuceniu pozwu ani umorzeniu postępowania, nie jest, zatem postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie wskazanym w powołanym przepisie. Nie jest również wyrokiem, ponieważ wyrok rozstrzyga o istocie sprawy. Objęcie, zatem takiego rozstrzygnięcia wyrokiem nie zmienia jego charakteru: jest to postanowienie, którego zaskarżenia skargą kasacyjną ustawodawca nie przewidział. Skarga kasacyjna wniesiona od orzeczenia niepodlegającego zaskarżeniu w tym trybie jest niedopuszczalna i zgodnie z art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c., podlega odrzuceniu. Można dodać, że profesjonalny pełnomocnik, którego udział w postępowaniu kasacyjnym jest obowiązkowy, powinien dostrzec, że rodzaj rozstrzygnięcia determinuje rodzaj środka zaskarżenia

W odniesieniu do powołanych przez skarżącego dwóch przesłanek przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej (w części, w jakiej została ona skierowana przeciwko rozstrzygnięciu co do istoty sprawy), stwierdzić należy, że ich analiza, w kontekście przedstawionego uzasadnienia, wskazuje, że przesłanka istotnego zagadnienia prawnego nie występuje, natomiast twierdzenie o potrzebie wykładni art. 442 § 1 k.c. jest w okolicznościach sprawy bezprzedmiotowe.

Wystąpienie w sprawie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., można byłoby rozważać tylko wówczas, gdyby jednocześnie skarżący w podstawie kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 3 k.p.c., jako naruszony wskazał art. 442 § 1 k.c., a więc ten, który, jego zdaniem, wymaga wykładni. Skarga kasacyjna takiego zarzutu nie zawiera, co oznacza, że sposób wykładni tego przepisu, w ocenie skarżącego, nie wpłynął na treść rozstrzygnięcia.

Co do przesłanki istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, w orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie przyjmuje się, że jego wystąpienie strona powinna wykazać nie tylko przez sformułowanie takiego zagadnienia, ale nadto strona powinna w uzasadnieniu zaprezentować nie tylko logiczną, ale przede wszystkim wyczerpującą argumentację prawną, przy czym zagadnienie prawne ma pozostawać w związku z tymi przepisami, które skarżący wskazuje w postawach kasacyjnych jako naruszone przez sąd przy wyrokowaniu. Zagadnienia prawne skarżącego takiego związku nie wykazują.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. (w związku z art. 398²¹ k.p.c.) uwzględniając trudną sytuację życiową skarżącego.

O wynagrodzeniu należnym ustanowionemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym pełnomocnikowi powoda orzeczono na podstawie § 8 pkt 4 w związku z § 16 ust. 4 pkt 1 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801).